

rier. Hans stora fel är att hafva betraktat den konventionela musiken, sådan den studeras här nere, i Grekland och annorstädes, såsom uttryck för den absoluta harmonien. Hans jemförelse med septimaccordet förutsätter helt och hållet godtyckliga elementer för planeterna, i hvad som rör deras diatoniska följd. Flera af dessa bestämmelser träffa emellertid in: så, till exempel, Saturni omloppstid, som är trettio gånger så lång som jordens, likasom Mars', hvilken behöfver två jord-år, för att tillryggälägga sin bana. Biograferne af den mystiske filosofen från Crotona, hvilken erinrade sig att hafva varit son af Mercurius; sedermera Euphorbes, som var närvarande vid Trojas belägring; sedermera Hermotime; sedermera Pyrrhos, fiskare på Delos, nämna ej, om hans lära om själavandringen tillämpades på flertalet af mänskliga existenser på himlakropparna. Emellertid ger studiet af *Mysterierna* vid handen, att dessa undervisade de invigde i den sanna läran om världarnas flertal. Efter Pythagoras fortplantade hans mest framstående lärjungar mästarens lära, hvilken sedan antogs af alla pythagoreer och af de flesta grekiska filosofer¹⁾. Okellos från Lukanien, Times från Lokris och Arkytas från Tarent delade samma tro. Philolaos och Niketas från Syracusa, som inom den pythagoreiska skolan undervisade om världssystemet, och hvilkas åsichter tjugo sekler sedan återfunnos af Kopernikus i sjunde boken af Senecas *Frågor i Naturhistorien*, försvarade på ett värtaligt sätt vår lära²⁾, och deras efterträdare, Heraklitos, utvecklade henne derhän, att han påstod, det hvarje stjerna är en värld för sig, hvilken, i likhet med vår jord, omgifves af en atmosfär och en ofantligt utsträckt ether.

Den Eleatiska skolans grundläggare, Xenofanes, undervisade om världarnas flertal och isynner-

¹⁾ Fabricius, *Bibliotheca græca* t. I, cap. XX.

²⁾ Achilles Tatius, *Isagoge ad Arati Phœnomena*, cap. X.